

Arrest

nr. 209 402 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KEMPENEER
Lambermontlaan 368/5
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van 27 september 2016 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partijen voeren in hun synthesesmemorie de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de “mensenrechtenverdragen”, van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Allereerst moet worden geduid dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM – verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij worden gescheiden van hun kinderen – niet was opgenomen in het initieel door de verzoekende partijen ingediende verzoekschrift en de synthesesmemorie kan niet worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesesmemorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, “zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten” (Parl. St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesesmemorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat “in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”.

Het in de synthesesmemorie nieuw aangevoerde middel is dan ook onontvankelijk.

Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of zij een belang hebben bij het inroepen van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Inzake de aangevoerde schending van de “mensenrechtenverdragen” dient te worden gesteld dat verzoekende partijen in hun inleidende akte hebben nagelaten uiteen te zetten welke precieze bepalingen uit welke mensenrechtenverdragen, andere dan het Kinderrechtenverdrag, zij geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid onontvankelijk is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betogen de verzoekende partijen dat zij in Macedonië nergens meer kunnen verblijven in afwachting van een beslissing omtrent een via de reguliere procedure ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij hebben deze argumentatie evenwel niet aangebracht in hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en voormelde wetsbepaling verplicht de verwerende partij niet om een standpunt in te nemen omtrent een niet aangevoerde argumentatie.

Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat er in Macedonië geen diplomatieke post is waar zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd kunnen indienen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en heeft gemotiveerd dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij zich niet naar de Belgische ambassade te Sofia zouden kunnen begeven om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Door de uiteenzetting uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf dat zij zich naar een ander land zullen moeten begeven om een verblijfsmachtiging aan te vragen te hernemen tonen zij geenszins aan dat het door verwerende partij ingenomen standpunt een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen gaan verder met hun betoog dat hun kinderen in België naar school gaan en de Albanese taal niet kennen voorbij aan het feit dat verwerende partij heeft uiteengezet dat geen enkel schoolattest werd voorgelegd en dat ook niet blijkt dat hun kinderen een dusdanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat zij in Macedonië niet zouden kunnen aansluiten op school. Verwerende partij heeft ter onderbouwing van haar standpunt gesteld dat kan worden aangenomen dat zij hun kinderen zelf de Macedonische taal en cultuur tot op zekere hoogte hebben bijgebracht. De verwerende partij heeft ook toegelicht dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die in Macedonië niet beschikbaar is en niet wordt aangetoond dat geen onderwijs in dat land kan worden verkregen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is of dat verwerende partij een incorrecte invulling heeft gegeven aan enige bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen zetten uiteen niet akkoord te gaan met de stelling van verwerende partij dat bepaalde gegevens die zij aanbrachten niet dienstig zijn bij het onderzoek naar het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat het standpunt van verwerende partij in overeenstemming [is] met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Door te verklaren dat zij niet afhankelijk zijn van een caritatieve of sociale instelling maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat zij deze wetsbepaling heeft geschonden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 1 juni 2018 dienden de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 10 september 2018, alwaar de raadsman van de verzoekende partijen uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 mei 2018 opgenomen grond, wijst deze erop dat de verzoekende partijen reeds lang in het Rijk verblijven, dat ze opleidingen volgden, dat er geen Belgische diplomatieke post is in Macedonië, dat hun drie kinderen goed geïntegreerd zijn en in België naar school gaan, dat deze kinderen het cyrillisch schrift niet kennen en dat de verwerende partij in andere gevallen oordeelde dat wel een verblijfsmachtiging kon worden toegestaan. Met dit betoog weerlegt hij evenwel de vaststellingen niet die zijn opgenomen in voormelde beschikking. Er kan bijgevolg slechts worden geconcludeerd dat de raadsman van de verzoekende partijen met zijn toelichting geen elementen

aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 8 mei 2018 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK